

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobkyně **Ing. M.H.**, zastoupené Ing. Ladislavem Kubickou, daňovým poradcem se sídlem Sokolov, Rokycanova 1929, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 9.11.2011, č.j. 8005/11-1100-402867, a ze dne 16.4.2012, č.j. 2467/12-1100-402867.

t a k t o:

- I. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 16.4.2012, č.j. 2467/12-1100-402867, z a m í t á .
- II. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 9.11.2011, č.j. 8005/11-1100-402867, o d m í t á .
- III. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen také „žalovaný“) ze dne 16.4.2012, č.j. 2467/12-1100-402867 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu Sokolov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 11.2.2011, č.j. 9762/11/155911400437 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006.

Žalobkyně se dále domáhala rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 9.11.2011, č.j. 8005/11-1100-402867 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o ustanovení znalce z oboru písmoznalectví.

II. Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnil čtyřmi žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že v průběhu kontroly správce daně různými výzvami zkoumal daňové poměry a zjišťoval údaje potřebné pro správné stanovení daně. Kromě jiného, žádal vysvětlení pro výdaje ze dne 14.10.2006 v částce 6.734,50 Kč a ze dne 28.11.2006 v částce 920 Kč (viz zpráva z provedené kontroly strana 12). Na výzvu správce daně žalobkyně uvedla, že tyto výdaje souvisejí s její přednáškovou činností jako režijní náklady u příjmů od Akademie J.A.Komenského, obč. sdružení, Sokolov. Bez dalšího zkoumání nebo sdělení pochybností, že výdaje nebyly zdůvodněny dostatečně a následně dokazování, že tvrzení žalobkyně o výdajích je v rozporu se skutečností nebo zákonem definovanými výdaji, žalovaný tyto výdaje neuznal jako výdaje na dosažení a zajištění příjmů, ačkoliv podle ustálené judikatury správních soudů, přešlo v okamžiku tvrzení a doložení výdajů v souvislosti s příjmy důkazní břemeno z žalobkyně na žalovaného. Sdělení, že uvedené baterie se používají do fotoaparátů, není nijak podloženo a zřejmě nevyvrací použití baterií do jiných přístrojů.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že na straně 8 zprávy žalovaný uvádí, že po zahájení daňové kontroly u pana MUDr. Z. zjistil, že žalobkyně uzavřela ústní dohodu o vedení účetnictví. Šlo tedy zřejmě o výslech svědka, u kterého ale žalobkyně neměla možnost konzumovat svá práva podle zákona o správě daní a poplatků jak byly definovány v době provádění kontroly, neměla možnost klást svědkovi otázky, anebo se k takovému zjištění jakkoliv vyjádřit. Poukaz na to, že správci daně bylo tvrzení o příjmech ze závislé činnosti málo, se objevuje až ve zprávě z kontroly a odkaz na kontrolu a sdělení pana MUDr. Z. jako použitý důkazní prostředek je v příkrém rozporu se zákonem. Důkazní prostředky získané v rozporu se zákonem nelze v daňovém řízení uplatnit a utajený výslech svědka takovým překročením zákona je.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že na straně 9 zprávy správce daně vypočítává, jaké příjmy získala žalobkyně od pana P., když k těmto příjmům tvrdila, že jde o vrácení těch peněz, které za pana P. hradila na OSSZ v Chebu, tedy v podstatě vrácení půjčky. Bez dalšího sdělování, s výjimkou uvedení ve zprávě pod bodem 1.4. od strany 13 pak správce daně dovozuje, že dani podrobí příjmy, které pan P. označil u sebe za nezdaňované položky a s povinností tyto zdanit u paní H. Podle sdělení žalovaného byla žalobkyně účastna sdružení dvou fyzických osob s tím, že měla dokonce odpovídat za vedení účetnictví a administrativu sdružení. Toto žalovaný dovozuje ze smlouvy, kterou předložil pan P. a na které je nejasný podpis s uvedením pana Priškina, že jde o podpis žalobkyně. Toto žalobkyně popřela, sdělila, že nikdy smlouva o sdružení dvou fyzických osob s panem P. nepodepsala. Na tuto námitku žalovaný nechal vyhotovit znalecký posudek. Proti zadání tohoto posudku

žalobkyně uplatnila námitku s tím, že uvedené rozhodnutí o ustanovení znalce bylo porušením mlčenlivosti ze strany žalovaného. K zadání posudku s tím, že znalkyně má posoudit míru pravosti podpisu na listině, není zapotřebí seznamovat znalkyni s osobními údaji a podrobnostmi ohledně příjmů žalobkyně. Navíc byl posudek zadán kapciovým způsobem, protože z celého textu je předjímano, jakým způsobem má znalec odpovídat a k jakému záměru se má přiklonit. Ani tak nevyzněla odpověď znalce na zadaný úkol jednoznačným závěrem. Znalec toliko jako možnou pravost podpisu uvádí jediný argument, a sice že zkoumaný podpis je pravděpodobně psán bez přerušování, což většinou osoba falšující cizí rukopis nedělá. Vyjádření o identitě podpisuje tedy zcela nedostatečně a v pozici důkazního prostředku, který musí v maximální možné míře vyloučit pochybnosti o jeho pravosti, neobstojí. Odpověď nadřízeného orgánu na námitku ohledně porušení mlčenlivosti žalovaného nevyřešila nezákonný postup. Pokud však žalovaný seznal, že daňová kontrola pana P. zasahuje hmotná a procesní práva další osoby z titulu sdružení dvou fyzických osob, měl ze zákona povinnost seznámit se zjištěními a průběhem této kontroly žalobkyni. Navíc v situaci, kdy bylo tvrzeno, že žalobkyně byla osobou pověřenou vedením účetnictví a administrativou, měla být především ona účastna dané kontrole od samého začátku, protože závěr této kontroly plně dopadá i na žalobkyni. V takovém postavení, jaké dokládá žalovaný, měla mít podrobné znalosti o ekonomice, účetnictví nebo daňové evidenci domnělého sdružení a měla nejvíce znalostí a povědomí aby dokládala a vysvětlovala příjmy a výdaje před správcem daně. V případě sdružení fyzických osob lze ze zákona dovodit, že kontrola daňových povinností je zahájena u všech účastníků sdružení. Toto však žalovaný neuskutečnil, nepředložil žalobkyni žádné podklady běžně dokumentující činnost sdružení jako např. závěrečné vypořádání a rozdělení příjmů, výdajů a majetku osob tohoto sdružení. Zcela proti základním zásadám správního postupu uvedených v zákonech č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a č. 280/2009, daňový řád, výkladech a ustálené judikatuře správních soudů tak došlo ke zkrácení práv žalobkyně, jestliže se nemohla podílet v průběhu kontroly na dokazování a obhajobě svých práv. Odkaz na výslech svědka paní Salátkové, který měl potvrdit existenci smlouvy o sdružení je hrubým překroucením faktu, že uvedená svědkyně měla informace toliko z doslechu, nemohla ze své znalosti a postavení v zaměstnání osvědčovat takový právní stav, jakým je smlouva o sdružení. Svědčí o tom např. jí přinesené podklady, ze kterých nelze usuzovat na pravost podpisu žalobkyně, nelze seznat, zda případně toliko zpracovala část nějaké agendy pro pana P. a v jakém postavení toto učinila. Zda na základě pracovního zařazení jako ekonomka, mzdová účetní apod. Svědkyně nikdy žalobkyni neviděla podklady připravovat, nic podepisovat a jak ve své odpovědi uvedla, toliko jí pan P. něco říkal o majitelce či spolumajitelce paní H., možná na základě nějaké cedulky u dveří se takový stav domýšlí, uvedená tabulka však nikde v žádných důkazních materiálech není zachycena. Svědkyně zcela zjevně nemá právního povědomí, aby rozlišila termíny majitelka, spolumajitelka nebo vztah sdružení fyzických osob bez právní subjektivity. Důvod, proč žalovaný požadoval výslech tohoto svědka, nebyl žalobkyni sdělen a souvislost s dokazováním jejích příjmů není ze spisu patrná. Na základě smlouvy o sdružení se navíc asi paní H. nestala něčeho majitelkou nebo spolumajitelkou, protože pro to neexistují žádné další dokumenty. Výpověď svědkyně je zcela neurčitá a nemůže sloužit jako osvědčení existence takového vztahu, jaký žalovaný označil za smlouvu o sdružení. O možnostech dodatečného vyhotovení razítka s uvedením jakéhokoliv textu není potřeba soud přesvědčovat a sdělení žalovaného, že z takto označených podkladů, bez jediného uvedení textu psaného rukou žalobkyně je možné dovodit existenci sdružení je hrubým překročení zákonné povinnosti

žalovaného dokazovat existenci takových skutečností a jejich užití, které je povinen použít pro správné stanovení daně.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že žalovaný svým sdělením č.j. 320/12-1100-402867 oznámil doplnění odvolacího řízení. Žalobkyně požadovala, aby jí předmětné listiny byly předloženy v místě její místní příslušnosti ke správci daně v Sokolově. Tato její žádost byla zamítnuta. Žalobkyně konstatovala, že se domnívá, že vzhledem k dikci daňového řádu §§ 5, 6 má právo konzumovat své nároky nejméně zatěžujícím způsobem a tedy nemusí vážit cestu do krajského města za účelem seznámení se se spisovým materiálem. Tato žádost byla žalovaným zamítnuta a následný postup je tedy opět zatížen nezákonností.

III.

Vyjádření žalovaného

Ve vztahu k prvnímu napadenému rozhodnutí žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v průběhu daňové kontroly správce daně výzvami zkoumal daňové poměry a zjišťoval údaje potřebné pro správné stanovení daně a mj. žádal o vysvětlení výdaje ze dne 14.10.2006 (ve výši 6.734,50 Kč) a ze dne 28.11.2006 (920 Kč). Žalobkyně na výzvu správce daně uvedla, že tyto výdaje souvisejí s její přednáškovou činností jako režijní náklady u příjmů od Akademie J. A. Komenského, Sokolov. Žalovaný konstatoval, že na str. 9 prvního napadeného rozhodnutí zkonstatoval, že žalobkyně byla rozhodnutím ze dne 10.6.2010 vyzvána k písemnému vysvětlení a předložení dokladů nebo jiných důkazních prostředků prokazujících, že u správcem daně specifikovaných výdajů v celkové výši 9.925 Kč se jedná o výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Tato částka mj. zahrnuje i částky uváděné žalobkyní v žalobě. Na předmětnou výzvu reagovala žalobkyně dne 19.7.2010 podáním, ve kterém pouze uvedla, že se jedná o náklady na dosažení příjmů od Akademie. Svá tvrzení však ničím neprokázala, přestože k tomu byla vyzvána. Správce daně tak postupoval v souladu se zákonem, když o výdaje, u nichž nebylo prokázáno, že se jedná o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů zvýšil základ daně. Reakce žalobkyně neznamená, že by byly prokázány skutečnosti, k jejichž prokázání byla v průběhu řízení vyzvána. Zda ten či onen výdaj daňovým poplatníkem uplatněný jako výdaj daňový splňuje požadavky ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je předmětem dokazování v souladu s příslušnými ustanoveními procesního zákona. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat (povinnost tvrzení), ale také povinnost svá tvrzení doložit (povinnost důkazní) - § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a od 1.1.2011 § 92 odst. 3 daňového řádu. Skutečnosti, které daňový subjekt tvrdí, by tedy měl být schopen správci daně i řádně doložit, neboť v opačném případě se vystavuje riziku neunesení důkazního břemene.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v průběhu daňové kontroly na výzvu správce daně k příjmům od pana MUDr. Z., které neuvedla v daňové evidenci, odpověděla, že se jedná o výplatu závislé činnosti DPP - zdaněno plátcem. Svá tvrzení žalobkyně opět ničím neprokázala a neprokázala ani, že se jedná o příjem, který není jejím příjmem, nebo že se

jedná o příjem, který není předmětem daně, či příjem osvobozený podle zákona o daních z příjmů. Jak je zmíněno v prvním napadeném rozhodnutí, z uvedeného vyplývá, že neprokázala, že se jedná o částky, které nebyly zahrnuty do daňového přiznání v souladu s § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění platném pro zdaňovací období roku 2006. Proto se jednalo o částku, která měla být zahrnuta v příjmech, a správce daně o ni zvýšil rozdíl mezi příjmy a výdaji uvedený žalobkyní v souladu se zákonem, jak žalovaný uvedl již na str. 16 prvního napadeného rozhodnutí. V tomto případě žalovaný nevycházel z informací třetích osob, a tudíž ani z informací zjištěných od pana MUDr. Z. Nelze proto přisvědčit žalobkyni, že se nezúčastnila výpovědi této osoby jako svědka, když tato se neuskutečnila. Žalobkyně tudíž ani nemohla být krácena na svých právech.

Ke třetímu žalobnímu bodu uvedl, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení dospěl k názoru, že je potřebné nechat vypracovat znalecký posudek, a to ohledně pravosti podpisu na smlouvě o vzniku sdružení uzavřené mezi panem J.P. a žalobkyní dne 1.5.2005. Proto žalovaný druhým napadeným rozhodnutím ustanovil znalce v oboru písmoznalectví pro vypracování posudku ohledně posouzení pravosti předmětného podpisu. Zástupci žalobkyně bylo rozhodnutí zasláno v souladu s § 95 odst. 2 daňového řádu na vědomí. Proti tomuto postupu podala žalobkyně námitku, přičemž z obsahu této námítky bylo patrné, že se žalobkyně domnívala, že vydáním rozhodnutí došlo k porušení povinnosti mlčenlivosti v daňovém řízení zakotvené v §§ 52 a 53 daňového řádu. Generální finanční ředitelství, které bylo ve smyslu § 246 odst. 3 daňového řádu příslušné k tomuto řízení ohledně namítaného porušení mlčenlivosti, svým vyrozuměním ze dne 3.2.2012 žalobkyni sdělilo, že jí vznesený podnět na porušení povinnosti mlčenlivosti byl v souladu s § 66 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložen, neboť nebyla shledána existence důvodů, které by odůvodňovaly zahájení řízení ve věci porušení povinnosti mlčenlivosti úřední osobou. V předmětném vyrozumění se mj. Generální finanční ředitelství vyjádřilo k žalobkyní napadaným kapciózním otázkám tak, že rozhodnutí žádné otázky neobsahuje, natož otázky svým charakterem kapciózní. Co se týče znaleckého posudku, znalkyně dospěla k závěru, že žalobkyně přichází do úvahy jako pisatelka podpisu. Tuto skutečnost žalovaný zkonstatoval na str. 12 prvního napadeného rozhodnutí a následně v rámci volného hodnocení důkazů se s ní vypořádal, jak je zřejmé z odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že daňové řízení je ve smyslu § 9 daňového řádu neveřejné, a proto žalobkyně neměla žádné právo účastnit se daňové kontroly prováděné u pana J.P. A to ani za situace, kdy správce daně posoudil, že byla účastníkem sdružení bez právní subjektivity, kterému měla zabezpečovat administrativu a vedení účetnictví. Ze samotné účasti jakéhokoli daňového subjektu ve sdružení tohoto typu totiž nevyplývá, že se ze dvou fyzických osob - samostatných daňových subjektů, kteří mají každý svá práva a své zákonné povinnosti, stává daňový subjekt jeden. Správce daně proto musí dbát zákonem chráněných práv jednotlivých daňových subjektů a povinnosti mlčenlivosti úředních osob, včetně práva na neveřejnost daňového řízení. Správce daně může poskytovat informace o probíhajícím daňovém řízení třetím osobám pouze v případě, že jej daňový subjekt zproští vůči této třetí osobě mlčenlivosti. Rozhodně není možné se žalobkyni souhlasit, že v případě sdružení fyzických osob lze ze zákona dovodit, že kontrola daňových povinností je zahájena u všech účastníků sdružení. K žalobkyni namítanému nepředložení podkladů běžně dokumentujících činnost sdružení žalovaný uvádí, že správce daně v průběhu daňové kontroly vyzval žalobkyni k předložení daňové evidence za sdružení fyzických osob J.P. a Ing. M.H. za dotčené zdaňovací období, včetně prvotních

dokladů týkajících se uvedeného sdružení. Žalobkyně však ani na výzvu žádné doklady nepředložila. Proto správce daně prvního stupně vyzval druhého účastníka sdružení k předložení kopií dokladů týkajících se daňové evidence ze sdružení fyzických osob P. & H. a následně též dožádal správce daně místně příslušného panu J.P. ve věci zaslání ověřených kopií dokladů z kontrolního spisu druhého účastníka sdružení. Tyto písemnosti společně s odpověďmi jsou součástí spisového materiálu a žalobkyně mohla využít svého práva na nahlížení. Navíc žalobkyně doklady pana J.P. bezpochyby v držení měla (jak je též uvedeno na str. 10 prvního napadeného rozhodnutí), když je předkládala jak Finančnímu úřadu v Mariánských Lázních (tj. správce daně místně příslušný panu J.P.) v rámci daňové kontroly provedené u druhého účastníka sdružení, tak i při kontrolách prováděných Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR u druhého účastníka sdružení. Dále sama žalobkyně dne 14.9.2009 do protokolu na otázky položené panem P. ohledně převodů peněz z jeho účtu na účty žalobkyně sdělila, že veškeré příkazy k těmto platbám, které pan P. dal, vlastní; příkazy dle svého vyjádření sama vyplňovala. Žalovaný dále uvedl, že v průběhu odvolacího řízení dospěl k závěru, že ve vztahu k posouzení účasti žalobkyně ve sdružení a z toho plynoucím posouzení podílu žalobkyně na příjmech a výdajích sdružení, je nutné vyslechnout paní V.S. Výslech byl proveden dne 14.12.2011. Žalobkyně již 2.2.2012 ve svém vyjádření doručeném žalovanému označila svědkyni za zcela nevěrohodnou. Předmětnou svědeckou výpověď se žalovaný zabýval v rámci volného hodnocení důkazů, jak je blíže uvedeno na str. 14 prvního napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že ve svém rozhodnutí nevycházel pouze z jediného podkladu, natož pak z jediného dokladu označeného pouze razítkem (přičemž není ani zřejmé, který podklad má žalobkyně na mysli). Žalovaný při svém rozhodování posuzoval všechny důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu; své úvahy pak podrobně uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu uvedl, že v reakci na sdělení č.j. 320/12-1100-402867 žalobkyně prostřednictvím svého zástupce požadovala, aby žalovaný postoupil předmětnou spisovou dokumentaci místně příslušnému správci daně a umožnil tak čerpat práva žalobkyně v souladu se zákonem. Žalovaný posléze zaslal žalobkyni sdělení ze dne 8.2.2012, v němž ozřejmil veškeré důvody, které jej vedly k názoru, že nespátřuje důvod pro postoupení dokumentace místně příslušnému správci daně. Tato skutečnost rozhodně ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí nemůže, neboť žalobkyně byla řádně obeznámena se skutečnostmi zjištěnými žalovaným v odvolacím řízení způsobem uvedeným v § 115 odst. 2 daňového řádu.

Ve vztahu ke druhému napadenému rozhodnutí žalovaný navrhl odmítnutí žaloby. Žalovaný uvedl, že druhým napadeným rozhodnutím žalovaný ustanovil znalce v oboru písmoznalectví, a to za účelem vypracování znaleckého posudku ohledně posouzení pravosti podpisu na smlouvě o vzniku sdružení uzavřené mezi panem J.P. a žalobkyní dne 1.5.2005. Svým charakterem se jedná o rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takové rozhodnutí je ve smyslu § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze soudního přezkoumání vyloučeno. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla navíc podána po lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s.ř.s. K doručení rozhodnutí žalobkyni totiž došlo již dne 18.11.2011, žaloba však byla podána Krajskému soudu v Plzni až dne 19.6.2012.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobkyně dále uvedla, že teprve na základě nahlížení do spisu předloženému teprve na základě nahlížení do spisu předloženému žalovaným soudu je zřejmé, že část spisu nebyla žalobkyni zpřístupněna, a to např. sdělení prvoinstančního orgánu ze dne 18.11.2009 č.j. 49656/09/125930402035, a v dalším není v moci žalobkyně specifikovat na základě čeho byla daň vyměřena, jestliže je bez dalšího odkazováno na kontrolu cizího daňového subjektu. Je zvláštní, že za normálních okolností správci daně důsledně prověřují každou položku vyjmutou ze zdanění, zde v řízení před prvoinstančním orgánem k tomu nedošlo. Daňový subjekt pan P. pouze prohlásí, že své příjmy rozděljuje na jiného účastníka sdružení a správce daně to bez bližšího zkoumání akceptuje. Jiný správce daně v dalším řízení danému členu sdružení uvedené částky daně bez možnosti jakéhokoli vyjádření předepíše ke zdanění. Je také zvláštní, že pokud pan P. argumentoval, že účetnictví má na starosti paní H., ani jednou při své kontrole svou účetní nekontaktoval a nenechal jí před prvoinstančním orgánem jednat o sporných částkách. Část listin, které bylo možno takto následně žalobkyni zkoumat ani nenese identifikátory daňového subjektu, nelze tedy seriózně přezkoumat, odkud pocházejí a nelze je vyhodnotit jako důkazy, kterými by žalovaný mohl unést důkazní břemeno podle zákona. Ve spise, ale hlavně žalobkyni nikdy nebyl předložen základní dokument účetní/daňové závěrky sdružení, kterého měla být údajně členkou, na základě které se rozdělují příjmy a výdaje mezi účastníky sdružení a hlavně nikde nejsou uvedeny důkazy, které by osvědčovaly, že tyto příjmy ze sdružení skutečně obdržela a přijala, tedy bankovní převody nebo pokladní doklady. Nelze tedy přezkoumat, zda daň byla stanovena správně a přesně. Rovněž tvrzení, že znalecký posudek ve věci podpisu na smlouvě o sdružení, je jednoznačným důkazem, ve svých souvislostech se zadáním neobstojí. V zadání znalci se nejdříve sdělí takové údaje, aby žalobkyně byla vykreslena v tak špatném světle a bylo tak zřejmé, že je nanejvýš záhodno, aby znalecký posudek vyzněl v ten závěr, že podpis pochází z ruky žalobkyně. Závěr posudku však jako jednoznačný důkaz neobstojí.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

I.

První napadené rozhodnutí.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Podle § 24 odst. 1 věta první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Na základě ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Totéž stanoví i daňový řád v § 92 odst. 3, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Ve výzvě prvoinstančního orgánu ze dne 10.6.2010 bylo krom jiného uvedeno: „*Daňový subjekt zahrnul do výdajů souvisejících s příjmy dle 7 7 ZDP za rok 2006 (v daňovém přiznání ř. 102) výdaje v celkové výši 15.800 Kč. U výdajů ve výši 9.925 Kč má správce daně pochybnosti, zda se jedná o výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů – jedná se o tyto výdajové pokladní doklady (VDP): - VDP č. 2 z 19.5.2006 ve výši 2.270 Kč za produkt PC TVPMC- interní, an./dig. TV a FM tuner od dodavatele Mironet s.r.o. Praha, - VDP č. 6 z 14.10.2006 ve výši 6.734,5 Kč za potisk fólií od dodavatele I. Pospíšil, Sokolov, - VDP č. 7 z 28.11.2006 ve výši 920 Kč za baterii CGR S002 od dodavatele L.Kleiner Sokolov (tento druh baterií se používá do fotoaparátů), celkem 9.925 Kč“.* Žalobkyně byla v této souvislosti vyzvána: „*Prokažte jinými důkazními prostředky, zda se jedná o výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 ZDP. Zdůvodněte zahrnutí uvedených výdajů v celkové výši 9.925 Kč do výdajů na dosažení, zajištění a udržení příjmů v souvislosti s Vaší podnikatelskou činností“.*

V reakci na citovanou část výzvy žalobkyně ve svém podání ze dne 19.7.2010 žalobkyně pouze uvedla: „*Strana 3 – výdaje ve výši 9.925 Kč – náklady na dosažení příjmů od Akademie“.*

Ač byla žalobkyně v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 3 daňového řádu, vyzvána k prokázání skutečností rozhodných pro oprávněnost snížení daňového základu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, své tvrzení uvedené v daňovém přiznání nijak blíže nerozvedla ani žádnými důkazy neprokázala. Z uvedení jediného slova „*Akademie*“ nelze především seznat, jak konkrétně každý z vytýkaných výdajů souvisí s podnikatelskou činností žalobkyně. Za této situace nelze dospět k závěru, že by žalobkyně v daňovém řízení dostatečným způsobem tvrdila a současně prokázala, že se v případě „*výdaje ze dne 14.10.2006 v částce 6.734,50 Kč a ze dne 28.11.2006 v částce 920 Kč*“ jedná o daňově uznatelné výdaje. Dlužno doplnit, že závěry správních orgánů nejsou opřeny o závěr, že se „*uvedené baterie používají do fotoaparátů*“, nýbrž o závěr, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Ve výzvě prvoinstančního orgánu ze dne 10.6.2010 bylo dále uvedeno, že „*správce daně při kontrole zjistil, že na bankovní účty daňového subjektu byly v roce 2006 mimo jiné uhrazeny částky od těchto subjektů:*“ mezi nimi bylo pod položkou 4. uvedeno: „*MUDr. Z. N.S. 49.000 Kč*“. Žalobkyně byla v této souvislosti vyzvána: „*Vysvětlete, z jakého důvodu nebyly příjmy zahrnuty v daňové evidenci kontrolovaného zdaňovacího období roku 2006.*

Případně prokažte, že tyto částky nejsou příjmem daňového subjektu nebo se jedná o příjmy, které nejsou předmětem daně či příjmy osvobozené dle zákona o daních z příjmů“.

V reakci na citovanou část výzvy žalobkyně ve svém podání ze dne 19.7.2010 pouze uvedla: „*Příjmy MUDr. Z. – výplata závislá činnost DPP – zdaněno plátcem.*“

Ač byla žalobkyně v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 3 daňového řádu, vyzvána k prokázání skutečnosti, „*z jakého důvodu nebyly příjmy zahrnuty v daňové evidenci*“, a že se nejedná o „*příjem daňového subjektu nebo se jedná o příjmy, které nejsou předmětem daně či příjmy osvobozené dle zákona o daních z příjmů*“, žalobkyně sice stručně odpověděla, že se jedná o „*výplatu závislé činnosti DPP – zdaněno plátcem*“, avšak toto své tvrzení ničím neprokázala. Za této situace nelze dospět k závěru, že žalobkyně unesla své břemeno důkazní, resp. že své tvrzení prokázala. Dlužno doplnit, že závěry správních orgánů nejsou opřeny o sdělení pana MUDr. Z., nýbrž o výpis z bankovního účtu žalobkyně a závěr o neunesení důkazního břemene z její strany.

Soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod.

Prvoinstanční orgán na straně 9 zprávy o daňové kontrole uvedl, že „*celkové příjmy od J.P. v roce 2006 činily 321.196 Kč (236.794 + 84.402 Kč), platby sociálního pojištění na účet OSSZ Cheb za J.P. činily 231.864 Kč, tzn. že vznikl rozdíl ve výši 89.332 Kč. Částka ve výši 89.332 Kč jsou příjmy od J. P., které nebyly použity na úhradu sociálního pojištění za J.P., jak DS tvrdí v písemné odpovědi na výzvu. Příjmy od J.P. ve výši 89.332 Kč jsou příjmy, u nichž DS ani na výzvu neprokázal, že by se jednalo o příjmy, které nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozené*“.

Ve vztahu k částce ve výši 89.332 Kč žalobkyně neunesla břemeno důkazní o tom, že se i v případě této částky, která došla na její bankovní účet, jednalo o „*vrácení peněz, které za pana P. hradila na OSSZ v Chebu*“. Závěru prvoinstančního orgánu o neunesení důkazního břemene proto nelze ničeho vytknout. Ke zdanění této částky nedošlo „*bez dalšího sdělování*“, nýbrž v důsledku srozumitelně deklarovaného neunesení důkazního břemene ze strany žalobkyně.

Pokud jde o námitku žalobkyně, že skutečnost, že žalobkyně byla účastna sdružení s panem P., je dovozována „*ze smlouvy, kterou předložil pan P. a na které je nejasný podpis s uvedením pana P., že jde o podpis žalobkyně*“, není tato námitka důvodná.

Vyplývá tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se odůvodněním skutečnosti, že žalobkyně byla účastna sdružení s panem P. zabýval velice podrobně zejména na stranách 10-15 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dokonce na straně 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně po bodech zopakoval, jaké skutečnosti vzal zejména do úvahy. Jednalo se o „*existenci Smlouvy o vzniku sdružení uzavřené mezi panem P. a poplatníkem ze dne 1. května 2005, a to přestože o pravosti podpisu nemohla znalkyně přesněji rozhodnout; nekonkrétní vyjadřování poplatnice zaznamenané do protokolu o výsledku svědka č.j. 87145/09/155930402946, nereagování poplatnice na výzvu č.j.*

54370/10/155930/400677 ze dne 10. června 2010; kopie dokladů týkající se daňové evidence ze sdružení fyzických osob P. & H. získané od Finančního úřadu v Mariánských Lázních na základě dožádání; písemnosti a doklady nasvědčující tomu, že poplatnice byla dle smlouvy o sdružení ze dne 1. května 2005 jeho účastníkem a že dle této smlouvy zabezpečovala administrativu a vedení účetnictví (např. potvrzení o příjmech ze závislé činnosti pro zaměstnance nebo zápis o inventarizaci pohledávek a závazků sdružení k 31. prosinci 2006); skutečnost, že čísla bankovních účtů poplatnice se objevovala na dokladech evidovaných v daňové evidenci sdružení za rok 2006; skutečnost, že poplatnice zastupovala pana J.P. při kontrolách na VZP, předložila doklady a daňovou evidenci za rok 2006 také při daňové kontrole druhého účastníka sdružení na Finančním úřadě v Mariánských Lázních apod., a to i v období, kdy nebyla zaměstnancem pana J.P.; používání razítka s uvedením obou jmen účastníků; skutečnost, že poplatnice vystavovala jménem „Restaurace u Sv. Jana Mariánské Lázně“ písemnosti; skutečnost, že za druhého účastníka sdružení hradila poplatnice ze svého účtu sociální pojištění; skutečnost, že poplatnice od srpna 2005 nebyla zaměstnancem pana J.P. (druhého účastníka sdružení) a administrativní a ekonomickou činnost této osobě nezabezpečovala ani externě na základě živnostenského listu; a v neposlední řadě také skutečnosti zaznamenané v protokolu o výsledku svědka, paní V.S., č.j. 71678/11/125930402035“. Závěr žalovaného byl výsledkem zhodnocení množství velkého množství skutečností svědčících pro správnost závěru správních orgánů, nikoli výsledkem zhodnocení jedné listiny a jednoho vyjádření pana P.

Pokud jde o žalobkyní namítaný znalecký posudek, žalovaný nevycházel z toho, že by tento posudek jednoznačně prokázal, že podpis uvedený na smlouvě o sdružení je podpisem žalobkyně. Již z tohoto důvodu nelze shledat důvodnými námitky žalobce zpochybňující tento znalecký posudek. Žalovaný například na straně 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „závěrem vypracovaného posudku bylo, že poplatnice jako pisatelka podpisu v úvahu přichází, nicméně o pravosti podpisu nemohla znalkyně přesněji rozhodnout“. Na straně 13 pak žalovaný uvedl, že vycházel z „existence Smlouvy o vzniku sdružení uzavřené mezi panem P. a poplatnicí ze dne 1. května 2005, a to přestože o pravosti podpisu nemohla znalkyně přesněji rozhodnout“.

Jak vyplývá ze zadání znaleckého posudku, resp. druhého napadeného rozhodnutí, žalovaný znalkyni uložil „podat posudek ohledně posouzení pravosti podpisu osoby podepsané na Smlouvě o vzniku sdružení ze dne 1.5.2005“, uvedl, že „předmětem znaleckého posudku posouzení pravosti podpisu paní Ing. M.H. na sporném materiálu“, uvedl s podpisy na jakých dokladech je nutné podpis porovnat, a stanovil písemnou formu zpracování posudku a lhůtu pro jeho vypracování. V odůvodnění rozhodnutí pak již nebylo nad rámec uvedeného sděleno nic odlišného. Z textu druhého napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by bylo předem naznačováno, jak má znalecký posudek vyznít. Dlužno doplnit, pokud jde o obecnou zmínku žalobkyně o „seznámení s osobními údaji a podrobnostech ohledně příjmů žalobkyně“, je nutné upozornit, že podle již výslovného ustanovení § 10a zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, je znalec povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s výkonem své znalecké (tlumočnické) činnosti, a to i po jejím skončení“.

Jak vyplývá z protokolu prvoinstančního orgánu ze dne 20.1.2011, byla se žalobkyní téhož dne projednána zpráva o daňové kontrole. Ve zprávě o daňové kontrole bylo v části „1.4. Příjmy a výdaje ze sdružení (§7 ZDP) neuvedené v daňové evidenci“, na stranách 13 až 25, prvoinstanční orgán uvedl, na základě jakých skutečností dovodil, že žalobkyně byla účastna sdružení s panem P., jaký podíl z celkových příjmů sdružení je žalobkyni přičítán, jaký podíl z celkovým výdajů jde žalobkyni ku prospěchu. Prvoinstanční orgán se dále podrobně zabýval výdaji sdružení v částech „1.4.1. Nezaevidovaný příjem v hotovosti“, „1.4.2. Výdaje, které nesouvisí s činností sdružení (výdaje dle fiktivních dokladů)“, „1.4.3 Výdaje bez doložení prvotních dokladů – chybějící doklady“, „1.4.4. Výdaje, které nesouvisí s činností sdružení“. Na straně 14 zprávy o daňové kontrole pak bylo uvedeno, že „Finanční úřad v Mariánských Lázních provedl daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 u druhého účastníka sdružení fyzických osob – J.P. V souladu s ustanovením § 24 odst. 3 ZSDP byla Finančním úřadem v Mariánských Lázních poskytnuta správci daně (tj. Finančnímu úřadu v Sokolově) informace z daňového řízení (písemnost doručená dne 19.11.2009 pod č.j. 117667/09/155930). Daňovou kontrolou daně z příjmů fyzických osob za rok 2006 byla zjištěna porušení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, která mají vliv na základ daně tohoto sdružení fyzických osob. Dle zjištění Finančního úřadu v Mariánských Lázních (kontrola daňové evidence ze sdružení): - 50% podíl příjmů ze sdružení podle § 7 ZDP činí 944.142 Kč, - 50% podíl výdajů ze sdružení podle § 7 ZDP činí 587.229 Kč, tzn. dílčí základ daně dle § 7 ZDP z titulu podílu ze sdružení činí v roce 2006 Kč 356.913 (pro každého z účastníků řízení“.

Ze žádného ustanovení zákona o správě daní a poplatků ani daňového řádu nelze dovodit, že by v případě zahájení daňové kontroly u jednoho účastníka řízení musela být daňová kontrola současně zahájena i u druhého účastníka řízení.

Podle § 16 odst. 4 písm. f) zákona o správě daní a poplatků má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, ve vztahu k pracovníku správce daně právo vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Obdobné právo je zakotveno v ustanovení § 88 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

Soud má odkazem na citované pasáže zprávy o daňové kontrole za to, že žalobkyně nebyla na tomto právu nijak zkrácena. Žalobkyně měla možnost při projednání zprávy o daňové kontrole zpochybňovat jak správnost výše příjmů tak i výdajů sdružení, které jí byly zcela srozumitelně ve zprávě o daňové kontrole předestřeny. Namísto toho, aby tak žalobkyně učinila, založila svoji obranu na tvrzení, že žádného sdružení účastna nebyla. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby se již v řízení před prvoinstančním orgánem seznámila s podklady, ze kterých prvoinstanční orgán při svých závěrech vycházel, a tyto relevantním způsobem zpochybnila. V tomto směru není možné se teprve v soudním řízení odkazem na nahlédnutí do soudního spisu, ke kterému došlo dne 7.10.2013 dovolávat toho, že žalobkyni nebyla zpřístupněna část správního spisu. Pokud by žalobkyně využila v řízení před prvoinstančním orgánem svých práv a do spisového materiálu nahlédla a část spisu jí nebyla zpřístupněna, nic by jí nebránilo uplatnit tuto námitku včas. Neučinila-li tak žalobkyně, nelze její námitku považovat za námitku včasnou. Žalobkyně se mohla v průběhu své daňové kontroly „podílet

v průběhu kontroly na dokazování a obhajobě svých práv“, avšak tohoto práva o své vůli zvoleným způsobem obrany nevyužila.

Pokud jde o výpověď svědkyně Salátkové, je potřebné nejprve znovu zopakovat, že závěr o účasti žalobkyně v předmětném sdružení byl výsledkem posouzení velkého množství skutečností. Výpověď svědkyně Salátkové byla jedním „ze střípků celé mozaiky“. Z tohoto důvodu je také nezbytné hodnotit obsah výpovědi této svědkyně. Je logické, že kuchařka zpravidla nebude schopna činit právní rozdíl mezi pojmy „majitel“, „spolumajitel“ či „účastník smlouvy o sdružení“. Svědkyně výslovně potvrdila, že jí byla žalobkyně představena jako „majitelka“, že žalobkyni zná, když uvedla „ano, znám, ona tam jezdila, byla tam jako spolumajitelka, majitelka“, že se žalobkyní osobně jednala při předávání „výplatních listů“, co osobně vnímala, když uvedla, že na dveřích bylo napsáno P. a H. Tyto skutečnost sice ne právními slovy, nýbrž slovy člověka neprávnicka, dokládají ve spojení s ostatními důkazy správnost závěru správních orgánů o existenci předmětného sdružení. Žalovanému proto nelze vytýkat nesprávnost hodnocení tohoto důkazu v souvislosti s ostatními důkazy, o které byl závěr o účasti žalobkyně ve sdružení opřen. Konečně je nezbytné uvést, že správní orgán není povinen předem sdělovat důvod provedení důkazu. Ostatně zástupce žalobkyně byl výsledku osobně přítomen, tudíž procesní práva žalobkyně nebyla provedeným výsledkem nijak zkrácena.

Soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod.

Žalobkyně předně nezmínila, s jakými konkrétními listinami v souvislosti s doplněním odvolacího řízení, jí byla odňata možnost se seznámit, ani jak tato skutečnost měla žalobkyni zkrátit na jejích právech obrany. Ani z vyjádření žalobkyně ze dne 31.1.2012 nelze tyto skutečnosti zjistit, když námitka žalobkyně je obecná a žalobkyně se vyjadřuje toliko k předmětnému znaleckému posudku a výpovědi svědkyně S. Odvolací řízení bylo doplněno o zadání a zpracování znaleckého posudku a provedení svědecké výpovědi paní Salátkové. Obsah druhého napadeného rozhodnutí, obsah znaleckého posudku i obsah protokolu o výpovědi svědkyně S. byl žalobkyni znám, a proto nelze dospět k závěru, že by nezaslání doplněného spisového materiálu k nahlédnutí k prvoinstančnímu orgánu bylo způsobilé zkrátit žalobkyni na jejím právu obrany a ovlivnit tak zákonnost napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným, nemohlo dojít k žalobní obecně namítanému porušení zákonů.

II.

Druhé napadené rozhodnutí.

Podle § 70 písm. a) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takovým rozhodnutím je druhé napadené rozhodnutí, kterým došlo k ustanovení znalce pro daňové řízení. Soud proto žalobu v části proti tomuto rozhodnutí směřující odmítl v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanoveními § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s.ř.s.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud nepřiznal žalovanému požadovanou náhradu za cestovné autobusem a MHD z Brna k jednání soudu a zpět, náhradu za ubytování ani náhradu za stravné, v celkové výši 1.662 Kč. Soud má za to, že ze strany žalovaného, resp. České republiky, se nejedná o důvodně vynaložený náklad vůči žalobci.

Cestu žalovaného a jeho účast na jednání soudu je nutné řadit k výkonu běžné úřední činnosti, kdy žalovaný má v rámci své organizační struktury zřízeno samostatné oddělení, jehož pracovníci se zúčastňují soudních jednání a před soudem hájí zákonnost napadených rozhodnutí. Je přitom zřejmé, že tyto náklady v případě Odvolacího finančního ředitelství nově vznikají teprve s účinností od 1.1.2013, kdy došlo na základě zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ke změně organizační struktury daňové správy České republiky. Dříve existující a na regionální úrovni působící finanční ředitelství byla z rozhodnutí státu nahrazena jediným centrálním Odvolacím finančním ředitelstvím se sídlem v Brně, které vykonává působnost odvolacího orgánu pro celé území České republiky. Pokud stát přistoupil k takto rozsáhlé reformě organizační struktury daňové správy, nepochybně si měl být vědom důsledků, které touto změnou vyvolal. Konkrétně vznik nákladů na provoz takového systému spojeného s nutností vynakládáním cestovních výdajů na cestu zaměstnanců k jednotlivým krajským soudům. Tyto náklady jsou tak důsledkem nikoli toho, že žalobce podal žalobu a trval na soudním jednání, nýbrž důsledkem rozhodnutím České republiky o právě takovém rozčlenění výkonu státní správy. Náklady z tohoto rozhodnutí vznikající tak není možné přenášet na účet neúspěšného účastníka řízení. Mezi vynaložením požadovaných nákladů a podáním žaloby tak není dána bezprostřední příčinná souvislost.

Ústavní soud v nálezu ze dne 11.6.2009, sp.zn. II. ÚS 851/07, uvedl, že „Náklady řízení plní dvě významné funkce. Jde o funkci preventivní a o funkci sankční. Přístup k soudnímu řízení bez nutnosti jakýchkoliv výdajů s sebou nese riziko jeho zneužívání (zbytečného či svévolného souzení, sudičství). Proti takovým případům by měla právní úprava nákladů řízení působit preventivně. Účastník řízení, který svým protiprávním jednáním (např. porušením povinnosti vyplývající ze smlouvy, nerespektováním vlastnického práva jiného subjektu apod.) zapříčinil, že druhá strana musí bránit svá práva v soudním řízení, zásadně

ponese sankci v podobě povinnosti nahradit náklady řízení, které takto vzniknou (Winterová, A. a kol.: Civilní právo procesní. 5. aktualizované vydání doplněné o předpisy evropského práva. Linde Praha, 2008. str. 331).“ Ústavní soud dále uvádí, že „Soud rovněž musí brát v úvahu okolnosti, které vedly k soudnímu sporu, k postojům účastníků v něm apod.“.

Ve vztahu k závěru Ústavního soudu o preventivní a sankční funkci nákladů řízení je vhodné uvést, že žaloba byla podána již dne 19.6.2012, tj. v době, kdy žalobkyně vznik těchto nákladů objektivně nemohla ani předvídat. Žalovaným požadované náklady řízení tak objektivně nemohly plnit Ústavním soudem předvídanou funkci.

Vzhledem k tomu, že soud nepřiznal žalovanému požadovanou náhradu nákladů řízení, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 16. října 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová